

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoP/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618203232
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6618203232.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, vo veci určenia otcovstva a starostlivosti o maloletého I. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., v súčasnosti v ústavnej starostlivosti v zariadení Detský domov, so sídlom v Jesenskom, Mieru č. 155, zastúpeného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec, ako kolíznym opatrovníkom a súčasne C. X. T., nar. XX.XX.XXXX, zamestnankyňou detského domova, ako poručníkom, dieťa rodičov matky C. E., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., v súčasnosti v ústavnej starostlivosti v zariadení Detský domov, so sídlom v Jesenskom, Mieru č. 155, a otca (muža, ktorého otcovstvo bolo určené) I. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v Y., C. č. XXX/XX, v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom v Košiciach, Budovateľská č. 1, o určenie otcovstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 11Pc/6/2018-49 zo dňa 10.12.2018, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného (štvrtý výrok), vo výroku o zameškanom výživnom (piaty výrok) a v závislom výroku o trovách konania (siedmy výrok) p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“ v spojení s § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku; ďalej len „C.m.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že I. E. je otcom maloletého I. E. z matky C. E. (prvý výrok), maloletého ponechal v ústavnej starostlivosti detského domova nariadenej rozsudkom Okresného súdu Lučenec č.k. 9P/3/2015-52 zo dňa 17.04.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.06.2015 (druhý výrok), matke výživné na maloletého neurčil (tretí výrok), otcovi uložil povinnosť platiť maloletému výživné v sume 60,- € mesačne vždy do 20. dňa v mesiaci vopred s účinnosťou od 16.07.2015 na účet detského domova (štvrtý výrok), zameškané výživné za obdobie od 16.07.2015 do 30.11.2018 v sume 2.430,- € povolil otcovi splácať v pravidelných splátkach v sume 10,- € mesačne spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas s účinnosťou od prvého mesiaca, ktorý bude nasledovať po právoplatnosti tohto rozsudku (piaty výrok), styk maloletého s otcom neupravil (šiesty výrok) a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (siedmy výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého na základe znaleckého posudku č. 25/2017 znalkyne O.. S. Vasiľovej bolo analýzou DNA na 99,99 % preukázané, že otcom maloletého je I. E.; otec bol v konaní vedenom pod sp. zn.

22T/9/2018 právoplatne odsúdený za znásilnenie matky a v súčasnosti sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody; rozsudkom Okresného súdu Lučenec č.k. 17P/56/2015-22 zo dňa 13.10.2015 bola nariadená ústavná starostlivosť nad matkou a rozsudkom Okresného súdu Lučenec č.k. 9P/3/2015-52 zo dňa 17.04.2015 bola nariadená ústavná starostlivosť nad maloletým; otec nie je vo výkone trestu odňatia slobody zaradený do pracovnej činnosti a poberá len invalidný dôchodok v sume 145,20 € mesačne. Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že označený muž súložil s matkou maloletého niekedy v marci roku 2014, t.j. v čase, od ktorého neprešlo do narodenia maloletého menej ako 180 dní a viac ako 300 dní, preto mu svedčí tzv. tretia domnienka otcovstva, ktorá bola potvrdená aj znaleckým dokazovaním analýzou DNA, preto boli splnené zákonné podmienky na určenie otcovstva k maloletému; v rámci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností ponechal súd maloletého s prihliadnutím na jeho záujem v ústavnej starostlivosti, v ktorej sa nachádzala aj matka (v čase rozhodovania súdu ešte maloletá); osobná starostlivosť otca vzhľadom na výkon trestu odňatia slobody neprichádzala do úvahy; matke vyživovaciu povinnosť k maloletému neurčil pre jej maloletosť ako aj z dôvodu, že nemá žiadny príjem; rozhodnutie o výživnom otca odôvodnil tým, že „otec si k maloletému dieťaťu dobrovoľne vyživovaciu povinnosť neplnil, je povinný zaplatiť mu výživné aj 3 roky spätne odo dňa začatia konania podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine; z uvedeného dôvodu súd určil povinnosť platiť otcovi výživné počnúc dňom 16.07.2015 v sume 60,- € mesačne; pri určení výšky výživného súd prihliadol na potreby maloletého dieťaťa, ale aj na možnosti a schopnosti povinného rodiča; napriek tomu, že otec maloletého dieťaťa je t.č. vo výkone trestu odňatia slobody a zo správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca vyplýva, že I. E. nie je zaradený do pracovného pomeru vzhľadom na nedostatok vhodných pracovných príležitostí, a teda príjem z pracovnej činnosti preto nepoberá, lustráciou v Sociálnej poisťovni súd zistil, že povinný rodič poberá invalidný dôchodok v sume 145,20 €, a preto plnenie si vyživovacej povinnosti k svojmu dieťaťu je v jeho schopnostiach a možnostiach; zročné výživné za obdobie od 16.07.2015 do 30.11.2018 súd vyčíslil v sume 2.430,- €; návrh na určenie otcovstva bol podaný dňa 16.07.2018, čo znamená, že za mesiac júl 2018 vznikla otcovi dieťaťa povinnosť platiť výživné 16 dní; pri stanovenom výživnom 60,- € mesačne je to 1,90 € na jeden deň (1,90 € x 16 dní = 30,- €), čo je výživné za mesiac júl; za rok 2015 je výživné 300,- € (mesiace: august, september, október, november, december 5 x 60 = 300); za rok 2016 je to suma 720,- € (12 x 60 = 720), za rok 2017 rovnako suma 720,- € a za rok 2018 do novembra, je to suma 660,- Eur (11 x 60); spolu zročné výživné je v sume 2.430,- €; zročné výživné súd povolil otcovi splácať v splátkach po 10,- € mesačne spolu s bežným výživným, počnúc 1. dňom v mesiaci, ktorý bude nasledovať po právoplatnosti tohto rozsudku“.

1.3 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 44 ods. 1, § 44 ods. 3 písm. c), § 44 ods. 4, § 54 ods. 1 a 5, § 62 ods. 1, 2, 3 a 5, § 75 ods. 1 a 5, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 81 ods. 1 a 2, § 84, § 94 ods. 1 a 2 Zákona o rodine v spojení s § 104 ods. 1, 2 a 3, § 105 písm. b), § 106, § 107, § 108 ods. 2 a § 110 C.m.p.; o trovách konania rozhodol podľa § 52 C.m.p.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov účastníkov konania v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 a 2 C.m.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal otec včas odvolanie (č.l. 58 spisu v spojení s č.l. 60-61 spisu); podľa obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 C.s.p.) rozsudok napadol vo výroku o určení výživného na maloletého (štvrtý výrok) a vo výroku o zameškanom výživnom (piaty výrok); podľa obsahu nesúhlasil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.; § 62 ods. 1 C.m.p.) ani s právnym posúdením veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); argumentoval, že nemá z čoho zaplatiť výživné a zameškané výživné, pretože má príjem len v sume 149,40 €, z čoho si ústav berie polovicu; položil otázku, z čoho má za tohto stavu žiť; keby nebol odsúdený, bol by doteraz pracoval a mal by to z čoho zaplatiť; preto žiadal o prepustenie, aby sa mohol zamestnať a o „šancu na život“, pretože ak to tak pôjde ďalej, tak prisahá, že si siahne na život a nevie ako sa to vyvinie, keď sa to dozvie ostatná rodina, preto prosí o jednu šancu; ak má dať aj druhú polovicu (príjmu), tak radšej zomrie; dokázal to jeho brat, že si siahol na život a má teraz pokoj, tak to dokáže aj on; zdôraznil, že v dôsledku odsúdenia prišiel o robotu, ktorá pre neho tak veľa znamenala, preto opakovane prosil o jednu šancu.

2.2 Matka vo vyjadrení zo dňa 05.03.2019 (č.l. 84a spisu) k odvolaniu otca (prostredníctvom svojho vtedajšieho poručníka) uviedla, že súhlasí s napadnutým rozsudkom, ktorým bol označený muž I. E. určený za otca maloletého nakoľko v rámci trestného konania bol vypracovaný znalecký posudok analýzou DNA so záverom, že jeho otcovstvo k maloletému je prakticky dokázané; súhlasila tiež s

určením výšky výživného, pretože otec je poberateľom invalidného dôchodku a aj keď v súčasnosti uhrádza trovy výkonu trestu odňatia slobody, je zrejmé, že po ukončení výkonu trestu tieto nebude uhrádzať a teda bude mať finančné prostriedky z dôchodku.

2.3 Kolízný opatrovník vo vyjadrení zo dňa 05.02.2019 (č.l. 82 spisu) k odvolaniu otca uviedol, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach a s poukazom na vykonané dokazovanie navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu potvrdiť.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p.).

3.1 V prejednávanej veci nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutočným stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p. preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. po zohľadnení, že podľa § 65 C.m.p. nie je v časti úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému viazaný rozsahom odvolania a podľa § 66 C.m.p. nie je viazaný odvolacími dôvodmi a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného (štvrtý výrok), vo výroku o zameškanom výživnom (piaty výrok) a v závislom výroku o trovách konania (siedmy výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4 Odvolanie otca nie je dôvodné. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky otca ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že vo vzťahu k rozhodnutiu o výživnom a zameškanom výživnom sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v celom rozsahu poukazuje. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Odvolací súd nezistil dôvody na odlišné rozhodnutie vo veci a stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky na určenie výživného a zameškaného výživného na maloletého zo strany otca v sumách určených súdom prvej inštancie. Odvolacie námietky otca ani ostatný obsah spisu neboli podkladom pre privedenie zmeny napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Odvolací súd nezistil ani žiadne vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 67 C.m.p.).

4.5 Odvolací súd považuje napadnutý rozsudok vo výroku o určení výživného (štvrtý výrok) a vo výroku o zameškanom výživnom (piaty výrok) za vecne správny zodpovedajúci zistenému skutočnému stavu veci a správne právne posúdeniu veci (§ 387 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p.); súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výživnom správne zohľadnil, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, keď pri určení konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na odôvodnené potreby oprávneného (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine) ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery obidvoch rodičov (§ 62 ods. 2 prvá veta Zákona o rodine); schopnosti a možnosti rodičov súd zohľadňuje podľa všetkých relevantných hľadísk, najmä z hľadiska ich veku, zdravotného stavu, dosiahnutej kvalifikácie, možností ich uplatnenia a podobne; pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada aj na to, ktorý z rodičov sa o dieťa osobne stará a uspokojuje jeho potrebu bývania;

vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich primárnou povinnosťou a z tohto dôvodu má výživné prednosť pred inými výdavkami rodičov; pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča preto súd neberie do úvahy jeho výdavky, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť; výživou dieťaťa sa rozumie uspokojovanie všetkých životných potrieb pre jeho všestranný telesný a duševný vývoj, teda nielen zabezpečovanie odôvodnených hmotných potrieb dieťaťa (napr. jedlo, oblečenie, obuv), ale aj potrieb, ktoré sú dôležité pre jeho výchovu a všestranný vývoj (napr. vzdelávanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby a podobne); z týchto základných kritérií vychádzal pri rozhodovaní aj odvolací súd v prejednávanej veci; podľa zisteného skutočného stavu veci je maloletý biologickým dieťaťom matky a otca (označeného muža), ktorého otcovstvo bolo jednoznačne potvrdené znaleckým dokazovaním analýzou DNA; maloletý je spolu s matkou v ústavnej starostlivosti; okrem rozhodovania o vyživovacej povinnosti zo strany matky súd prvej inštancie správne rozhodoval aj o vyživovacej povinnosti zo strany otca vo vzťahu k maloletému; vyživovacia povinnosť rodičov k maloletému stále trvá, pretože tento vzhľadom na svoj vek nie je schopný sám sa živiť; maloletý nemá vlastný príjem; matka ani otec nemajú okrem maloletého žiadnu ďalšiu vyživovaciu povinnosť; matka (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie maloletá) nemá vlastný príjem; otec je vo výkone trestu odňatia slobody, v ktorom nie je zaradený do pracovnej činnosti z dôvodu nedostatku pracovných miest; podľa vlastného udania v odvolaní dosahuje otec príjem v sume 149,40 € mesačne z titulu invalidného dôchodku, z ktorého sú vykonávané zrážky v sume 74,70 € mesačne na náhradu trov výkonu trestu odňatia slobody; súd prvej inštancie preto pri rozhodovaní správne postupoval, keď zohľadnil skutočnosť, že „pri rozhodovaní o určení výživného na maloleté dieťa je povinný prihliadnuť na celkové majetkové pomery povinného a tzv. potencialitu príjmov, t.j. k jeho zjavne nevyužitým schopnostiam; pri určení výšky výživného je rozhodujúci príjem, ktorý rodič reálne mohol dosahovať a nie príjem, ktorý fakticky dosahuje, pretože princíp potenciality má prednosť pred princípom fakticity; v zmysle ustanovenia § 62 ods. 5 Zákona o rodine je rodič povinný plne rešpektovať svoju vyživovaciu povinnosť a svoje výdavky usmerniť tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti nebolo ohrozené a s využitím svojich subjektívnych vlastností a pracovných príležitostí si organizovať svoje pracovné aktivity tak, aby mal reálnu možnosť si riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť“ (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/165/2017 zo dňa 27.11.2018); ďalej súd prvej inštancie správne zohľadnil, že „zásada, že nerozhodujú skutočné zárobkové a majetkové pomery rodičov, ale ich reálne zárobkové a majetkové možnosti, plynú z toho, že je povinnosťou rodičov, aby venovali všetky sily na dôsledné zaistenie výživy svojich detí a vyvarovali sa každého konania, ktoré má negatívny dopad na možnosť zabezpečenia výživy detí; s povinnosťou rodičov venovať všetky sily na dôsledné zabezpečenie výživy detí v záujme ich náležitého telesného a duševného rozvoja sa nezhoduje, ak niektorý z rodičov mení zbytočne alebo dokonca zámerne (v snahe docieľiť nižší rozsah vyživovacej povinnosti) doterajšie zamestnanie za menej výhodné; pri uplatnení princípu potenciality príjmov osoby povinnej platiť výživné oprávnenej osobe súd neprihliada len na skutočné (faktické) príjmy povinného, ktoré dosahuje v čase vyhlásenia rozsudku, ale vychádza z jeho potenciálnych príjmov, to znamená príjmov, ktoré povinný (potenciálne) mohol mať vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zamerania, prax, jazykové znalosti, dopyt na trhu práce; na zníženie (stratu) príjmu povinného súd prihliada len v prípade jednoznačného preukázania takého dôležitého dôvodu, ktorý vznikol objektívne bez zavinenia povinného“ (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/236/2018 zo dňa 20.02.2019); napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o výške výživného a vo výroku o zameškanom výživnom považuje odvolací súd za zákonné, spravodlivé a zohľadňujúce najlepší záujem maloletého; výšku priznaného výživného a od toho sa odvíjajúcu sumu zameškaného výživného považuje aj odvolací súd za primeranú vo vzťahu ku skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie, ktoré neboli podstatne zmenené ani v odvolacom konaní; aj podľa odvolacieho súdu je v možnostiach a schopnostiach otca platiť maloletému výživné v sume 60,- € mesačne, pretože napriek tomu, že je vo výkone trestu odňatia slobody, má pravidelný príjem v podobe invalidného dôchodku, keď súčasne skutočnosť, že je otec vo výkone trestu odňatia slobody nemôže byť maloletému na ujmu; pokiaľ otec po uplynutí lehoty na podanie odvolania postupne doručoval ďalšie podania (dňa 28.01.2019, dňa 08.02.2019, dňa 19.03.2019, dňa 09.04.2019, dňa 23.04.2019, dňa 03.05.2019 a dňa 07.06.2019), v ktorých v zásade opakoval svoju odvolaciu argumentáciu a vysvetľoval okolnosti a pozadie trestného činu, za ktorý bol právoplatne odsúdený, na tieto nemohol odvolací súd prihliadať, pretože rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.) a odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.); na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného (štvrtý výrok) ako aj vo výroku o zameškanom výživnom (piaty výrok) ako vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia účastníkov konania prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p. a § 2 ods. 1 a 2 C.m.p.).

5.1 V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia účastníkov, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia účastníkov konania uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p. a § 2 ods. 1 a 2 C.m.p.).

6.1 Otec podané odvolanie ťažiskovo podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) odôvodnil nedostatočne zisteným skutočným stavom veci a nesprávnym právnym posúdením veci; odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsahu dostatočne zistil skutočný stav veci nevyhnutný pre rozhodnutie a dospel aj k správne právnemu posúdeniu veci v otázke výšky výživného a zameškaného výživného (body 4.4 a 4.5 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného, vo výroku o určení zameškaného výživného a v závislom výroku (§ 379 písm. a/ C.s.p.) o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

8. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 52 C.m.p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 57 C.m.p., o povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh; podľa § 58 C.m.p., o nároku na náhradu a o výške trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko v prejednávanej veci nejde o konanie podľa § 53 C.m.p. a odvolací súd nezistil okolnosti pre priznanie náhrady trov odvolacieho konania (§ 55 C.m.p.), o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 C.m.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu v konaní podľa tohto zákona je prípustné dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len "generálny prokurátor"), ak to vyžaduje verejný záujem alebo ochrana práv a ak nápravu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (§ 78 ods. 1 C.m.p.). Dovolanie generálneho prokurátora je prípustné, ak potreba zrušiť alebo zmeniť právoplatné rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty (§ 78 ods. 2 C.m.p.).

Generálny prokurátor podá dovolanie iba na základe podnetu účastníka alebo osoby dotknutej právoplatným rozhodnutím súdu. Generálny prokurátor nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v

ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania (§ 80 ods. 1 C.m.p.). Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj bez podnetu vo veciach, v ktorých môže prokurátor do konania vstúpiť, a to aj vtedy, ak prokurátor do konania nevstúpil (§ 80 ods. 2 C.m.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (§ 38 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade rozhodnutia, ktorým bola upravená starostlivosť o maloleté dieťa, styk s maloletým dieťaťom alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému dieťaťu alebo rozhodnutia o návrat maloletého dieťaťa do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní (§ 370 ods. 1 a 2 C.m.p.), ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia (§ 376 ods. 1 C.m.p.); súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 C.m.p.); výkon dobrovoľne nesplnenej povinnosti uloženej neodkladným opatrením nariadi súd vždy aj bez návrhu (§ 376 ods. 3 C.m.p.); ak po nariadení výkonu rozhodnutia povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 C.m.p.), môže mu súd uložiť pokutu do 1.000,- € (§ 382 ods. 1 C.m.p.), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 C.m.p.) alebo odňať maloletému tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnene premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 C.m.p.).